

עירובין טו

איתמר : לחי העומד מאליו

רבא	אביי	
לא הוי לחי	הוי לחי	
כולי עלמא לא פליגי דלא הוי לחי		היכא דלא סמכינ עליה מאתמול
כיון דמעיקרא לאו אדעתיה דהכי עבידי - לא הוי לחי.	דהא סמכינ עליה מאתמול	כי פליגי - היכא דסמכינ עליה מאתמול הטעם
לחי משום היכר. אי עבידא בידיים - הויא היכר, ואי לא - לא הוי היכר.	לחי משום מחיצה, ומחיצה העשויה מאליה הויא מחיצה.	

הנחה: קא סלקא דעתך כי היכי דפליגי בלחי פליגי נמי במחיצה.

דחייה	חיזוק לאביי וקושי לרבא - אם נגיד שחולקים גם במחיצה
הכא במאי עסקינן - שנטען מתחילה לכך <u>קושי</u> : אי הכי, פשיטא! <u>תירוץ</u> : מהו דתימא: ליגזור דילמא אתי לאישתמושי באילן, קא משמע לן.	העושה סוכתו בין האילנות, ואילנות דפנות לה - כשירה!
הכא נמי במאי עסקינן - שעשאן מתחילה לכך. <u>קושי</u> : אי הכי מאי קא משמע לן? <u>תירוץ</u> : קא משמע לן: חיצת הקנים קנה פחות משלשה טפחים, כדבעא מיניה אביי מרבה.	היה שם אילן או גדר או חיצת הקנים - נידון משום דיומד.
הכא נמי במאי עסקינן - שנטעו מתחילה לכך. <u>קושי</u> : אי הכי, ליטלטל בכולו, אלמא אמר רב הונא בריה דרב יהושע: אין מטלטלין בו אלא בית סאתים! <u>תירוץ</u> : משום דהוי דירה שתשמישה לאויר, וכל דירה שתשמישה לאויר אין מטלטלין בה אלא בית סאתים.	אילן המסיך על הארץ, אם אין נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים - מטלטלין תחתיו.
	שבת בתל שהוא גבוה עשרה, והוא מארבע אמות ועד בית סאתים, וכן בנקע שהוא עמוק עשרה והוא מארבע אמות ועד בית סאתים, וקמה קצורה ושיבולות מקיפות אותה - מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה. וכי תימא, הכא נמי שעשה מתחילה לכך - בשלמא קמה, לחיי. אלא תל ונקע מאי איכא למימר?

דחיית ההנחה: אלא: במחיצות כולי עלמא לא פליגי דהויא מחיצה, כי פליגי בלחי.

דחייה	חיזוק לאביי וקושי לרבא - בעניין לחי
הכא נמי, שבנאן מתחילה לכך. <u>קושי</u> : אי הכי פשיטא! <u>תירוץ</u> : מהו דתימא למיסר בניינא הוא דעבידא, קא משמע לן.	אבני גדר היצאות מן הגדר, מובדלות זו מזו פחות משלשה - אין צריך לחי אחר, שלשה - צריך לחי אחר.
הכא נמי שעשאו מתחילה לכך. <u>קושי</u> : אי הכי מאי קא משמע לן? <u>תירוץ</u> : הא קא משמע לן: נראה מבחוץ ושוה מבפנים - נדון משום לחי.	כותל שצידו אחד כנוס מחברו, בין שנראה מבחוץ ושוה מבפנים, ובין שנראה מבפנים ושוה מבחוץ - נדון משום לחי.
לימא אביי ורבא בדלא סמכינ עליה פליגי, הא סמכינ עליה - הוה לחי? <u>דחייה</u> : לא סלקא דעתך, דההוא ברקא דהוה בי בר חבו, דהוה פליגי בה אביי ורבא כולי שנייהו.	"דרב הוה יתיב בההוא מבואה, הוה יתיב רב הונא קמיה. אמר ליה לשמעיה; זיל אייתי לי כוזא דמיא. עד דאתא נפל לחיא. אחוי ליה בידיה, קם אדוכתיה. אמר ליה רב הונא: לא סבר לה מר לסמוך אדיקלא? אמר: דמי האי מרבנן כמאן דלא פרשי אינשי שמעתא. מי סמכינ עליה מאתמול?" דיוק מהסיפור: טעמא - דלא סמכינ, הא סמכינ - הוי לחי!

תנא קמא	ר' מאיר	ר' יוסי הגלילי
בכל עושין לחיין, אפילו בדבר שיש בו רוח חיים	אוסר	
ומטמא משום גולל	מטהר	
וכותבין עליו גיטי נשים		פוסל

ברייתא בעניין: תניא, רבי מאיר אומר: כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לא דופן לטוכה, ולא לחי למבוי, לא פסין לביראות, ולא גולל לקבר. משום רבי יוסי הגלילי אמרו: אף אין כותבין עליו גיטי נשים.

תנא קמא	דרבי יוסי הגלילי	תנא קמא
מה ספר דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל, אף כל דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל.	מי כתיב בספר? ספר כתיב - לספירות דברים בעלמא הוא דאתא	ספר
אין לי אלא ספר, מניין לרבות כל דבר - תלמוד לומר וכתב לך , מכל מקום	בכתיבה מתגרשת, ואינה מתגרשת בכסף. סלקא דעתך אמינא: הואיל ואיתקש יציאה להויה, מה הויה בכסף אף יציאה בכסף - קא משמע לך.	וכתב לך
ספר כורתה, ואין דבר אחר כורתה	לדבר הכורת בינו לבינה. לכדתניא: הרי זה גיטך על מנת שלא תשתי יין, על מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם - אין זה כריתות. כל שלשים יום - הרי זה כריתות	ספר כורתה
לדבר הכורת בינו לבינה	לא דרשי	כרת כורתה

שיירא שחנתה בבקעה והקיפיה כלי בהמה - מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים, ולא יהו פירצות יתרות על הבנין. כל פירצה שהיא כעשר אמות - מותרת, מפני שהיא כפתח, יתר מכאן - אסור.

איתמר: **פרוץ כעומד**

רב פפא	רב הונא בריה דרב יהושע
מותר	אסור
הכי אגמריה רחמנא למשה: לא תפרוץ רובה.	הכי אגמריה רחמנא למשה: גדור רובה.

חיזוק לרב פפא וקושי לרב הונא	דחייה
תנן: ולא יהו פירצות יתרות על הבנין, הא כבנין - מותר!	לא תימא הא כבנין מותר, אלא אימא: אם בנין יתר על הפירצה - מותר.
המקרה סוכתו בשפודין או בארוכות המטה, אם יש ריוח ביניהן כמותן - כשירה!	דחייה: אבל כבנין מאי? אסור? אי הכי: ליתני לא יהו פירצות כבנין! - קשיא.
	הכא במאי עסקינן - כשנכנס ויוצא. קושי: והא אפשר לצמצם! תירוץ 1: אמר רבי אמי: במעדיף. תירוץ 2: רבא אמר: אם היו נתונים ערב - נותנו שתי, שתי - נותנו ערב

